

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 16.

Den 20 April 1924.

52:a årg.

Pan.

(Forts. fr. n:r 15.)

“Stackars kräk“, utbrast hon. “Han måtte vara förfärligt hungrig. Kasta inte något efter honom, Karin!”

Karin hade nämligen lagt ifrån sig säs-keden och i stället gripit ett stort kolstycke i den närliggande boxen.

“Hundstackarn har förmodligen kommit vilse“, fortsatte damen.

“Åh, de' ä' bara finurlighet“, gentog Karin. “Han känner förstås, att de' luktar stek.“

“Gå me' dej, stackars hund“, sade damen. “Skynda dej hem!”

Hem! Detta var något, som Pan saknade. Han satte sig på den stubbade svansen och började stortjuta. Damen höll händerna för öronen. “Hu då! Gör inte så“, ropade hon. “Karin! Tysta honom, han för ju ett alldeles hiskligt oväsen!”

Karin kastade då kolstycket efter honom. Till stor lycka för Pan kunde hon icke sikta rätt. Kolstycket gick på sidan och träffade i stället en ruta i ett uthusfönster. Vid slamret av glasbitarna upphörde Pan med sitt tjut.

“Se där ha vi det“, ropade fröken Holm. “Jag sade ju, att du inte skulle kasta efter honom. Se nu, vad du gjort!”

“Fröken ba' me' få honom å tiga“, gentog Karin. “O'h de' ä' va' ja' gjort.“

“Stäng dörren“, tillade fröken. “Kanske går han sin väg självmant. Du är då jämt så tröttsam!”

Motvilligt efterkom Karin denna tillsägelse, och fröken Holm återvände till matsalen. När Karin efter middagen infann sig för att duka av, frågade hon, om hunden gått.

“Nej, de' har han inte, fröken“, svarade Karin. “Han hålls kvar vi' vattentunna“, å han skakar i hela kroppen som om han vore färdig ge upp andan. Men ja' ska' hjälpa honom hä'n, bara ja' får diska.“

“Du är så god och låter bli detta“, sade fröken Holm mera strängt. “Hundstackarn är utsvulten, och vad du först har att göra, är att ge honom mat. Och om han sedan inte går sin väg, måste du redan i afton leda ner honom till polisstationen.“

Karin runkade på huvudet och mumlade något om “den otäcka hundrackan“. Men icke förty krefsade hon ihop en hög ben och andra matavfall på en tallrik och ställde den utanför dörren. Pan rusade över den som en hungrig varg.

Aftonen kom, men Pan visade inga tecken till att vilja avlägsna sig, varför Karin “siffade upp sej“ och tog på den bästa hatten. Därefter försökte hon ta fatt i “hundrackan“, men Pan tyckte synbarligen icke om henne, då hon var klädd i hatt, utan slog dövörat till för alla hennes lockelser. Först när fröken, bevekt av Karins förtviv-

Två sånger i påskhelgen.

Vid Jesu kors.

*Jag ser ditt huvud sårat
Av törnekronans tagg,
Ditt hjärta genomborrat
Av människors synd och agg.
Dig binda dödens snaror,
Ditt öga sluter sig;
Men helga änglaskaror
Med bävan dyrka dig.*

*Jag ser din kraft försvinna,
Ditt huvud sjunka ned;
Nu döden synes vinna,
Ditt liv han tager med.*

*Vad ängest du erfarit
För syndare som vil
Vad kärlek har väl varit
Som din, så hög och fri!*

*I dödens bittra smärta
Var du de fallnes vän,
Ditt trogna herdehjärta
Har samma kärlek än.
Jag vid ditt kors vill bida
Och blicka upp till dig.
Jag glad med dig vill lida
Tills du förlossar mig.*

BERNHARD av CLAIRVAUX.

Påskmorgon.

*Han uppstått har, halleluja!
 Med detta budskap änglarna
 Oss mött vid öppna griften.
 "Han är ej mer i detta rum";
 O dyra evangelium!
 Han lever, efter skriften.
 Nöden, döden,
 Övervunnen:
 Frälsning funnen,
 Livets gåva,
 Upp min själ, att Herren lova!*

*Han segrat har i blodig strid
 Och oss berett en evig frid,
 I härlighetens boning.
 Ja, ock för mig han segrat har,
 Hos Fadern blivit mitt försvar,
 Min frid och min försoning,
 Livet givet
 Är åt världen;
 Må ej flärden
 Mig bedåra
 Att på nytt min Jesus såra!*

J. Th. JACOBSSON.

lan, uppträdde på scenen, kunde Pan förmås att låta fånga sig. Hon höll honom, medan Karin knöt ett snöre i halsringen, och så hastade hon triumferande med sin fånge till polisstationen.

Så snart Karin avlägsnat sig, gick fröken Holm ut i trädgården för att skära av några rosor. Hon anade icke, att en bandit hela tiden stått på vakt och nu passade tillfället, då hon befann sig i skymundan mellan ros-batterna och smög sig in i huset genom den öppna verandadörren.

Tiden gick. När Karin omsider återkom, anmärkte fröken Holm med skärpa, att klockan redan var över nio.

"Å' de' möjligt, fröken?" sporde Karin likgiltigt. "Tänk ändå, så fort tiden går!"

"Jag kan inte tänka mig, att du behövt hela denna tid för att gå fram och åter mellan polisstationen och här", tillade fröken Holm.

"Inte om ja' gått ensam", gentog Karin. "Men me' den där hundotäckan att dra på, höll ja' på å allri' komma fram."

"Du hade ju kunnat bära honom", invände fröken Holm.

"De' vågade ja' mej inte me' en främmande hund, han kunde ha bite mej å så hade ja' kanske fått den där förskräckliga hundsjukan, 'rabbi' eller va' den heter."

Därmed gick hon upp på sin kammare och tog av sig hatten. Innan hon ånyo gick ned i köket, smög en manlig gestalt, skyddad av mörkret, trappan ned och tog vägen in i matsalen. Han hade för avsikt att försvinna ur huset genom stora ingången, men fick i hast syn på fröken Holm, som var på väg in, vilket korsade hans plan. Hon gick in i rummet utan att märka något. Just som hon stod i begrepp att ringa på jungfrun för att få lampan tänd, rusade denna förfärad in i rummet. "Se hun'", ropade hon. "Så sant har han inte kommi' te'baks!"

"Men jag trodde, att du överlämnade honom åt polisen?" anmärkte fröken Holm spörjande. "Detta måtte vara en annan."

"Visst inte, fröken! Ja, känner igen honom på den där svarta fläcken på ryggen. Han har förstas rymt sin väg. De' va' då rent besynn'li'."

I samma ögonblick hajade Karin till. Något håraktigt vidrörde hennes ben och kröp sedan under bordet.

"Där ha vi honom", ropade hon och böjde

sig ner. "Va' de inte de' ja' sa', att de' va' besynn'li'?"

Fröken Holm böjde sig också ner för att se, och hon fann, att Karin hade rätt. Hur besynnerligt det än var, så hade Pan passat tillfället och rymt sin väg, när vakthavande konstapeln öppnade porten till gården för att leda honom till hundkojan, och vad var naturligare, än att han då tog genaste vägen till det ställe, där han vädrade lukten av stekt kött.

När fröken Holm lockade honom, kröp han fram undan bordet och tittade henne förväntansfullt i ansiktet, vadan det var omöjligt för henne att visa sig hård. Och när Karin, för vilken härmed öppnades ny utsikt att få komma ut, erbjöd sig att genast gå till polisen med honom igen, sade hon: "Visst inte!" I stället klappade hon hunden på huvudet, och de blevo på stunden de sätaste vänner.

Men Pan var inte belåten. Han tyckte om fröken Holm, och Karin kunde han också någorlunda förlika sig med, därför att hon nyss gav honom de där goda benen. Men det var något konstigt i rummet, som han inte kunde begripa. Han såg bara två människor i rummet, men han hade en känsla av, att det fanns någon mer där inne, som han likväl icke kunde se. Trots fröken Holms vänliga smekningar gjorde detta honom orolig, och han ville så gärna gå omkring i rummet och lukta ut, vad det kunde vara.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 27 april.

Huru evangeilum kom till Europa.

Apg. 16:8—18.

Tänkespråk: Far över till Macedonien och hjälp oss. Apg. 16:9.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: Apg. 16:19—22.

Tisdag: Apg. 17:1—9.

Onsdag: Apg. 17:10—15.

Torsdag: Apg. 17:16—34.

Fredag: Apg. 18:1—5.

Lördag: Rom. 15:18—21.

Söndag: Apg. 16:8—18.